

DOSAR NR. 1490/2/2011

ROMÂNIA

CURTEA DE APPEL BUCUREȘTI
 SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA CIVILĂ NR. 7125

ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE 28.11.2011

CURTEA COMPUSĂ DIN:

PREȘEDINTE: CÎRJAN RALUCA MARIA

GREFIER: LUCREȚIA MIHU

Pe rol soluționarea acțiunii în contencios administrativ formulată de reclamantele ASOCIAȚIA ACCEPT, ASOCIAȚIA ALIANȚA CIVICĂ A ROMILOR DIN ROMÂNIA, ASOCIAȚIA CULTURALĂ INDEPENDENTĂ LIGA PRO EUROPA, FUNDAȚIA CENTRUL DE RESURSE JURIDICE, FUNDAȚIA CENTRUL EUROREGIONAL PENTRU INIȚIATIVE PUBLICE, ROMANI CRISS - CENTRUL ROMILOR PENTRU INTERVENȚIE SOCIALĂ ȘI STUDII, în contradictoriu cu pârâtul CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII.

Se învederează de către grefierul de ședință că s-au depus la dosarul cauzei, prin Serviciul Registratură, la data de 18.11.2011, Concluzii Scrise formulate de reclamantul FUNDAȚIA CENTRUL DE RESURSE JURIDICE.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică de la 14.11.2011, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre când, Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitatea părților, eventual, să formuleze și să depună la dosar Concluzii Scrise, a amânat pronunțarea la data de 21.11.2011 și la data de 28.11.2011, când a dat următoarea hotărâre:

CURTEA,

Asupra cauzei de față,

Prin acțiunea înregistrată la data de 17.02.2011, pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a de Contencios Administrativ și Fiscal sub

nr. 1490/2/2011, reclamantele ASOCIAȚIA ACCEPT, ASOCIAȚIA ALIANȚA CIVICĂ A ROMILOR DIN ROMÂNIA, ASOCIAȚIA CULTURALĂ INDEPENDENTĂ LIGA PRO EUROPA, FUNDAȚIA CENTRUL DE RESURSE JURIDICE, FUNDAȚIA CENTRUL EUROREGIONAL PENTRU INIȚIATIVE PUBLICE, ROMANI CRISS - CENTRUL ROMILOR PENTRU INTERVENȚIE SOCIALĂ ȘI STUDII, au solicitat, în contradictoriu cu pârâtul CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATAREA DISCRIMINĂRII, ca instanța

1) Să oblige pârâtul la *sanționarea adecvată* (cu avertisment sau amendă) a faptelor de discriminare constatate la punctul 2 din dispozitivul Hotărârii nr.366 din 24.11.2010, în principal față de sau în locul recomandării emise la punctul 3 din dispozitivul hotărârii în cauză.

2) Să constate că declarațiile sesizate de reclamante în petiția nr.1567/26.02.2010, *încalcă și art.15 din OG 137/2000*, republicată și să oblige pârâtul să emită un nou act administrativ în care să constate încălcarea art.15 împreună cu art.2 alin.5 din OG 137/2000, republicată.

3) Să *anuleze în parte Hotărârea -nr.366 din 24.11.2010* data de CNCD în dosar nr.70/20107 anume cu privire la punctul 4 din dispozitiv (p.22), să constate că Ministerul Afacerilor Externe este de asemenea *răspunzător* pentru faptele de discriminare sesizate în petiția nr.1567/26.02.2010 și să oblige pârâtul la sanționarea adecvată a acestei instituții.

În motivarea acțiunii, s-a susținut de către reclamante că Hotărârea nr. 366 din 24.11.2010 (mai departe Hotărârea) a soluționat în mod just fondul cauzei, în sensul în care a reținut că fapta reclamată constituie discriminare și încalcă prevederile OG 137/2000 privind prevenirea și sanționarea tuturor formelor de discriminare, republicată (mai departe OG 137/2000), constatare pe care nu înțelege să o conteste în fata instanței.

Cu toate acestea, au susținut reclamantele Hotărârea este neconformă legii, cel puțin sub aspectele ce vor fi arătate în prezenta contestație.

Motivează reclamantele că, au fost vătămate în drepturile și interesele lor legitime de către Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării (CNCD), prin actul administrativ-jurisdicțional emis și anume Hotărârea nr.366 din 24.11.2010 în sensul că,

1. Punctul 3 din dispozitiv (p.22) în care pârâtul *deși constată întrunirea în cauză a elementelor constitutive ale unei fapte de discriminare, nu*

dispune sancționarea persoanei cu amendă sau avertisment, ci emite o recomandare neprevăzută de lege.

2. Punctul 2 din dispozitiv (p.22) este incomplet, în sensul că pârâtul constată numai încălcarea art.2 alin.5, nu și a art.15 din OG 137/2000.

3. Punctul 4 din dispozitiv (p.22) în care pârâtul hotărăște că față de Ministerul Afacerilor Externe nu poate constata o conduită discriminatorie deoarece „declarația în cauză a ministrului nu a fost însușită de instituție, declarația fiind comunicată ca un citat, după care instituția a eliminat textul care creează efecte discriminatorii”.

ÎN FAPT, s-a arătat de către reclamante că, la data de 26.02.2010, au înregistrat la CNCD o sesizare împotriva Ministrului Teodor Baconschi și a Ministerului Afacerilor Externe, în solidar, prin care au solicitat demararea procedurilor legale față de declarațiile publice rasiste din data de 11 februarie 2010, care au cauzat un prejudiciu grav și cert comunității rome.

Petiția a fost întemeiată pe prevederile art.2.(l) coroborat cu art.2 alin.(5) și art.15 din OG 137/2000, precum și pe art.2 și art.7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art.20 alin.2 și art.26 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice, art.2 și art.4 din Convenția pentru Eliminarea tuturor formelor de Discriminare Rasială, art.3, art.8 și art.14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (CEDO), art.1 din Protocolul nr. 12 la CEDO, art.4 alin.(l) și 2, art.16 alin.(l) și art.20 alin.(l) din Constituția României.

Prin Hotărârea nr.366 din 24. 11. 2010, pârâtul a decis următoarele:

- 1.,, Respinge excepțiile lipsei calității procesuale active a petenților invocată de reclamați și a lipsei mandatului de reprezentare invocată de petenți;
2. Faptele prezentate în petiție întrunesc elementele constitutive ale unei fapte de discriminare astfel cum este prevăzută de art.2 alin.5 ale O.G: nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată;
3. Recomandă domnului Teodor Baconschi, Ministrul Afacerilor Externe, ca pe viitor să manifeste diligență sporită în formularea unor astfel de declarații astfel încât, să nu aducă atingere imaginii diferitelor comunități;
4. Nu poate constata o conduită, discriminatorie a Ministerului Afacerilor Externe, declarația în cauză a ministrului nu a fost însușită de

instituție, declarația fiind comunicată ca un citat, după care instituția a eliminat textul care creează efecte discriminatorii;

5. Se va comunica părților hotărârea Colegiului director, potrivit art.20, alin.8 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată;

6. Clasarea dosarului."

Astfel, pe de o parte, criticile formulate de reclamante au vizat *punctul 3 din Hotărârea* atacată, pe de altă parte, reclamantele au criticat nereținerea și a dispozițiilor *art.15* din OG 137/2000, iar *o ultimă* categorie a criticilor formulate au avut în vedere *punctul 4* din Hotărârea în litigiu.

În ceea ce privește *prima categorie* a criticilor formulate, vizând *punctul 3* din Hotărâre, s-a susținut în esență că, pârâta a interpretat și aplicat în mod eronat prevederile OG nr.137/2000 și OG 2/2001 privind regimul contravențiilor, precum și a art. 15 din Directiva Consiliului 2000/43/CE din 29 iunie 2000, cu privire la implementarea principiului tratamentului egal între persoane indiferent de originea rasială sau etnică (mai departe Directiva 2000/43), întrucât, *constatarea contravenției se însoțește de aplicarea unei sancțiuni prevăzute de lege (avertisment sau amendă)*.

Astfel pârâatul a aplicat *incorect art.2 alin.(5) și art.26 alineat (l)* din OG 137/2000, deoarece, *deși a constatat existența unei contravenții, nu a aplicat o sancțiune conform legii (avertisment sau amendă)*, ci a emis numai o recomandare neprevăzută de lege,

Totodată s-a mai arătat că, nici în OG 137/2000 și nici în OG 2/2001 nu scrie că „lipsa scopului” și „retragerea afirmației” justifică nesancționarea faptei, „fiind suficientă formularea unei recomandări prin care primului reclamant i se solicită să se abțină în viitor de la declarații ce pot crea efecte discriminatorii”, așa cum a argumentat pârâatul la pct.6.23 din Hotărâre.

Dimpotrivă, OG 2/2001 dispune că fiecare faptă contravențională trebuie să fie asociată unei sancțiuni aferente, care se stabilește în funcție de gradul de gravitate al faptelor. S-a mai arătat că, art. 11 din OG 2/2001 prevede o *listă limitativă de cauze care înlătură caracterul contravențional al faptei* (legitima apărare, starea de necesitate, constrângerea fizică sau morală iresponsabilitatea, beția involuntară completă, eroarea de fapt, infirmitatea, dacă are legătură cu fapta, săvârșită, minoritatea în anumite condiții), *însă*, conform art. 11 alin.(5) *numai instanța de judecată este îndreptățită să constate incidența acestor motive, nu și pârâatul*.

În plus, motivele reținute de pârât la pct. 6.23 („lipsa scopului”, „retragerea afirmației”) nu se regăsesc în lista de mai sus.

Prin urmare, în cauza de față, pârâtul a ignorat, prevederile legale, prin adăugarea la lege, întrucât, recomandarea emisă de pârât *nu este prevăzută ca măsură împotriva contravențiilor* nici în OG 137/2000 și nici în OG 2/2001. Ea nu se regăsește nici în lista sancțiunilor contravenționale principale, nici în cea a sancțiunilor contravenționale complementare (art. 5 din OG 2/2001).

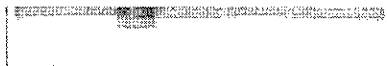
Totodată, procedura internă a CNCD prevede că recomandarea nu are statut de măsură principală, de sine stătătoare, ci poate fi inclusă în hotărârea adoptată, are caracter de îndrumare fără forță obligatorie și este luată nu ca sancțiune sau ca modalitate de remediere a consecințelor implicate de săvârșirea contravenției, ci este dată pentru viitor, având un caracter preventiv „în vederea preîntâmpinării încălcării principiului nediscriminării”.

Pe de altă parte s-a mai arătat că, refuzul pârâtului de a aplica o sancțiune contravențională prevăzută de lege în cazul constatării unei contravenții vine în contradicție cu o serie de prevederi ale OG 137/2000.

Acestea stabilesc că îndeplinirea mandatului CNCD referitor la soluționarea petițiilor se face prin sancționarea comportamentului discriminatoriu, inclusiv a hărțuirii: art.2 alin.(10) lit. c), art.19 alin.(1) lit. c) art.25 alin.(5). Conform art.25 alin.(5): „în soluționarea cazurilor de discriminare’, membrii Colegiului director au calitatea de agent constator care aplică sancțiunile pentru contravențiile stabilite prin prezenta ordonanță.”

Prin interpretarea și aplicarea incorectă a legii, CNCD *nu și-a adus la îndeplinire mandatul legal.*

În fine, s-a arătat că, o interpretare în sensul posibilității date pârâtului de a nu aplica sancțiunea contravențională stabilită, de lege, deși constată o faptă de discriminare cu caracter contravențional, este neconformă cu art. 15 din Directiva Consiliului 2000/43/CE din 29 iunie 2000, cu privire la implementarea principiului tratamentului egal între persoane indiferent de originea rasială sau etnică. Art.15 cere ca legislația anti-discriminare a statelor membre UE să prevadă sancțiuni care să fie efective, proporționale și de natură să descurajeze, precum și să ia toate măsurile necesare, pentru a asigura aplicarea acestora. Nu este suficient ca statul român să adopte un regim sancționator, pentru faptele de

discriminare odată adoptat acest regim sancționator el trebuie să fie aplicat iar sancțiunile aplicate în fiecare caz în parte ar trebui să fie efective, proporționale și de natură să descurajeze.

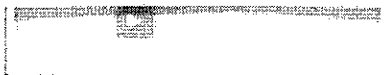
Criticile privind aplicabilitatea art. 15 din OG nr. 137/2000, indiferent de dovedirea scopului, au vizat faptul că, pârâta nu s-a pronunțat explicit în dispozitiv cu privire la capătul de cerere privind încălcarea art.15 din OG 137/2000.

De asemenea, s-a mai arătat că, în mod greșit, pârâtul a argumentat în Hotărâre că art.15 este incident numai dacă se dovedește atingerea scopului în săvârșirea faptei - „întrucât încălcarea dreptului la demnitate implică existența unui scop care, în cauza, de față, nu poate fi dovedit”

În fine, o ultimă categorie de critici au vizat punctul 4 din Hotărâre, prin care, pârâta nu a constatat față de Ministerul Afacerilor Externe o conduită discriminatorie deoarece „declarația... ministrului nu a fost însușită de instituție”, apreciindu-se de către reclamante că, dimpotrivă, acest minister este de asemenea, răspunzător în cauză.

În argumentarea acestei critici, s-a avut în vedere faptul că, pârâtul nu poate trece cu vederea legătura indisolubilă care există între conducerea instituției și instituția însăși. Ministrul a făcut declarațiile cu caracter discriminatoriu în exercitarea funcției, în spatele activității unui Ministru stă o întreagă infrastructură care aparține Ministerului (personal, servicii politice, regulamente, alte resurse, etc) și care ajută la îndeplinirea mandatului instituțional, asigurându-se că nu se fac derapaje de la prevederile legale, inclusiv cele în domeniul nediscriminării. În plus, declarațiile în cauză au fost făcute publice pe web site-ul instituției prin mijloacele specifice ministerului, antamând resursele instituționale (personal care se ocupă de comunicare, website, etc), declarațiile incriminate fiind efectuate de dl. Baconschi nu în calitate sa de persoană privată, ci în calitate de reprezentant al Ministerului Afacerilor Externe.

În drept, acțiunea a fost întemeiată pe prevederile Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, pe prevederile OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, OG 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale Directivei Consiliului 2000/43/CE din 29 iunie 2000, cu privire la implementarea principiului tratamentului egal între persoane indiferent de originea rasială sau etnică.

La primul termen de judecată, reclamantele au depus la dosar o Cerere Precizatoare, în care au arătat că își întemeiază acțiunea și pe prevederile art. 2 și art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 20 alineat 2 și art. 26 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice, art. 2 și art. 4 din Convenția Pentru Eliminarea tuturor formelor de discriminare rasială, art. 3, 8, 13 și 14 din Convenția Europeană a drepturilor omului CEDO, art.1 din Protocolul nr. 12 la CEDO, art. 4 alineat 1 și 2, art. 16 alineat 1 și art. 20 alineat 1 din Constituția României.

S-au depus la dosar înscrisurile de care s-a făcut vorbire în acțiune.

Autoritatea publică pârâtă CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII a depus la dosar întâmpinare la acțiunea ce face obiectul pricinii dedusă judecății, și a solicitat, în esență, respingerea acțiunii formulate de reclamante, ca fiind neîntemeiată și menținerea actului contestat – Hotărârea nr. 366/24.11.2010, ca fiind legal și temeinic.

Analizând actele și lucrările dosarului, susținerile reclamantelor, precum și opinia autorității pârâte exprimată în întâmpinarea depusă, *Curtea* constată legalitatea și temeinicia actului administrativ atacat pentru considerentele care vor fi prezentate în continuare.

Prin actul administrativ atacat, Hotărârea nr. 366/24.11.2010, Colegiul Director al CNCD a constatat *existența unei fapte de discriminare, fără* să rețină însă că, respectiva faptă *constituie contravenție* și evident, fără să aplice una din sancțiunile atrase de răspunderea contravențională, în sarcina ministrului de externe de la data respectivă.

Totodată, Colegiul Director *nu a constatat existența unei fapte de discriminare în sarcina MAE și a recomandat* fostului ministru de externe ca, pe viitor, să manifeste o diligență sporită în formularea unor astfel de declarații, astfel încât să nu aducă atingere imaginii diferitelor comunități.

Așa cum s-a arătat în expunerea rezumativă prezentată mai sus, reclamantele au susținut, cu alte cuvinte că, hotărârea atacată este nelegală pe de o parte pentru că, deși s-a reținut existența unei fapte de discriminare, Colegiul Director nu a reținut pe cale de consecință, și existența contravenției corespunzătoare, care să atragă răspunderea contravențională, potrivit legii, adică aplicarea sancțiunii avertismentului sau amenzii.

Pe de ală parte, au susținut reclamantele că, Recomandarea făcută fostului ministru de externe, nu reprezintă o măsură legală, neregăsindu-se între sancțiunile prevăzute de OG nr.2/2001.

În fine, reclamantele au mai susținut că, autoritatea pârâtă era obligată legal să rețină răspunderea MAE, având în vedere că, fostul ministru a făcut afirmațiile în litigiu, în calitatea sa de conducător al Ministerului Afacerilor Externe și în exercitarea funcției respective, afirmații care s-au regăsit ulterior publicate pe pagina electronică a ministerului.

Așa cum au susținut și reclamantele și cum a reținut și autoritatea publică pârâtă, Curtea constată că, afirmațiile imputate ca fiind discriminatorii, au fost făcute de fostul ministru al Afacerilor Externe pe data de 11.02.2010 și constau în următoarele:

” În ceea ce comunitatea română din Franța, o cunosc bine, ca fost ambasador al României la Paris; este o comunitate de foarte bună calitate umană și profesională, care cuprinde specialiști din toate domeniile, dar și o comunitate academică de 6000 de studenți în marile școli. Avem niște probleme fiziologice, naturale, de infraționalitate în sânul unora dintre comunitățile românești, în special în rândul comunităților cetățenilor români de etnie romă. Poziția noastră este clară: intoleranță totală față de infraționalitate și în același timp dorința de a aborda această chestiune – a infraționalității în grupurile migrante în Franța – în spiritul și litera legii europene”.

În plângerea adresată CNCD, Asociațiile reclamante au susținut că, afirmația făcută de fostul ministru în care spunea că:”avem niște probleme fiziologice, naturale, de infraționalitate în sânul unora dintre comunitățile românești, în special în rândul comunităților cetățenilor români de etnie romă”, prin care asociază infraționalitatea cu etnia romilor și explică, totodată, comiterea infracțiunilor prin rațiuni de ordin fiziologic, constituie faptă de discriminare, potrivit art. 2 alin (1) și (5) și art. 15 din OG nr. 137/2000, ceea ce trebuie să atragă răspunderea contravențională a persoanei vinovate.

Așa cum s-a arătat mai sus, Colegiul Director al CNCD a reținut că, afirmațiile respective constituie o faptă de discriminare, în sensul art. 2 alin. (5) din OU. 137/2000.

Într-adevăr potrivit art. 2 alin. (5) din OG. 137/2000 ” (5) *Constituie hărțuire și se sancționează contravențional orice comportament pe criteriu de rasă,*

naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, gen, orientare sexuală, apartenență la o categorie defavorizată, vârstă, handicap, statut de refugiat ori azilant sau orice alt criteriu care duce la crearea unui cadru intimidant, ostil, degradant ori ofensiv.”

Or, a explica starea și gradul de infraționalitate de care sunt acuzate comunitățile românești de pe teritoriul Franței, prin argumente din care rezultă că, în rândul comunităților cetățenilor români de etnie romă, infraționalitatea este acceptată ca ceva natural, fiziologic, reprezintă includerea unei deosebiri pe criterii de apartenență etnică, care este discriminatorie în raport cu, membrii de alte etnii din rândul comunităților românești de pe teritoriul Franței.

În ceea ce privește incidența art. 15 din OG. nr. 137/2000, Curtea constată că, așa cum a reținut și Consiliul Director al CNCD, o faptă de discriminare poate fi sau nu contravenție, în măsura în care îndeplinește sau nu condițiile cerute de art. 15 din OG nr. 137/2000.

Astfel potrivit art. 15:”Constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, dacă fapta nu intră sub incidența legii penale, orice comportament manifestat în public, având caracter de propagandă naționalist – șovină, de instigare la ură rasială sau națională, ori acel comportament care are ca scop sau vizează atingerea demnității ori crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare, îndreptat împotriva unei persoane, unui grup de persoane, sau unei comunități și legat de apartenența acestora la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată ori de convingerile, sexul sau orientarea sexuală a acestuia.”

Deci, cu alte cuvinte, este necesar ca acel comportament apreciat ca fiind discriminatoriu trebuie să aibă ca scop, sau să vizeze atingerea demnității ori crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare, îndreptat împotriva unei persoane, unui grup de persoane, sau unei comunități și legat de apartenența acestora la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată ori de convingerile, sexul sau orientarea sexuală a acestuia.

În ceea ce privește angajarea răspunderii contravenționale, Curtea observă că, din textul citat mai sus, rezultă că, o faptă de discriminare va constitui contravenție numai atunci când, din punct de vedere al laturii subiective, a atitudinii psihice a autorului față de fapta sa, săvârșirea acesteia trebuie să fie urmărită ca scop, sau cel puțin să vizeze atingerea demnității ori

crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare, îndreptată împotriva unei persoane, unui grup de persoane, sau unei comunități și legată de apartenența acestora la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată ori de convingerile, sexul sau orientarea sexuală a acestuia.

Deci, cu alte cuvinte, în al doilea caz (atunci când fapta *vizează* atingerea demnității ori crearea unei atmosfere de intimidare...), fapta trebuie să fie comisă cu *intenție directă*, adică *autorul trebuie să prevadă* rezultatul faptei și să *urmărească* atingerea aceluși rezultat, prin fapta respectivă.

În ceea ce privește prima ipoteză, (atunci când fapta are ca *scop* atingerea demnității ori crearea unei atmosfere de intimidare ...) ,pentru ca fapta de discriminare să constituie contravenție, este *necesară îndeplinirea unei condiții mult mai complexe* și anume, autorul să fi avut *elaborat un plan*, sau *întreaga lui activitate să denote existența unui astfel de plan*, care are ca scop final, ori permanent atingerea demnității ori crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare, îndreptată împotriva unei persoane, unui grup de persoane, sau unei comunități și legată de apartenența acestora la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată ori de convingerile, sexul sau orientarea sexuală a acestuia.

Or, în cauza de față, asociațiile reclamante nu au probat și de altfel, nici nu au susținut cum că *întreaga activitate publică* a fostului ministru ar fi *urmărit ca scop* atingerea demnității ori crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare, îndreptată împotriva unei persoane, unui grup de persoane, sau unei comunități și legată de apartenența acestora la o anumită rasă, naționalitate, etnie... .

Mai mult, asociațiile reclamante nu au probat și nici nu au susținut că, *afirmațiile ar fi urmărit/ar fi vizat în mod expres* atingerea demnității ori crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare, îndreptată împotriva unei persoane, unui grup de persoane, sau unei comunități și legată de apartenența acestora la o anumită rasă, naționalitate, etnie... .

Pe de altă parte, nici instanța nu a reușit să identifice, în raport cu circumstanțele și contextul în care au fost formulate afirmațiile respective, elemente pe baza cărora, afirmațiile litigioase au fost făcute în scopul respectiv, sau să fi vizat aspectele arătate.

Astfel fiind, criticile asociațiilor reclamante sunt neîntemeiate, Consiliul Director al CNCD, reținând în mod legal *inexistența* contravenției pretinse în raport și de art. 15 din OG nr. 137/2000.

Referitor la critica privind punctul 3 al Hotărârii în litigiu – referitoare la nelegalitatea sancțiunii Recomandare – instanța reține că, este de asemenea neîntemeiată, recomandarea făcută fostului ministru de externe *nefiind o sancțiune* contravențională pentru a se regăsi în prevederile generale ale OG nr.137/2000 sau OG nr. 2/2001.

Din prevederile generale ale OG. Nr.137/2000 rezultă că, în vederea combaterii faptelor de discriminare, CNCD are *între alte atribuții* și pe aceea de a preveni faptele de discriminare, atribuție pe care o poate realiza prin *măsurile exprese de sancționare, dar și prin solicitări de intrare în legalitate și respectiv de recomandări de evitare* a faptelor de discriminare, măsuri pe care este obligat să le ia atunci când faptele de discriminare întrunesc elementele constitutive ale unor contravenții precum în cauza de față.

Deci, cu alte cuvinte "Recomandarea" făcută fostului ministru *nu este o sancțiune* pentru a se pune problema legalității identificării dispoziției legale care prevede o astfel de sancțiune ci, este o *măsură administrativă de atenționare* pe care autoritatea publică pârâtă a înțeles să o ia pentru *prevenirea* unor afirmații asemănătoare în activitatea fostului/viitorilor ministrii.

Față de aceste considerente, Curtea va respinge ca neîntemeiată critica reclamantelor potrivit căreia autoritatea publică pârâtă nu și-ar fi îndeplinit mandatul, în exercitarea atribuțiilor conferite de lege.

În ceea ce privește argumentul asociațiilor reclamante fundamentat pe dispozițiile art. 15 din Directiva Consiliului 2000/43/CE, nu se susține, din moment ce, OG. 137/2000 a fost adoptată tocmai pentru implementarea /armonizarea legislației interne cu legislația anti discriminare europeană, astfel încât, aplicarea dispozițiilor art. 137/2000 cu modificările și completările ulterioare este pe deplin acoperitoare

În fine, în ceea ce privește ultima critică, potrivit căreia, în mod greșit CNCD nu a constatat o conduită discriminatorie și în privința Ministerului Afacerilor Externe, Curtea reține că, și această critică este neîntemeiată, asociațiile reclamante neprobând că fostul ministru ar fi avut un mandat din partea MAE ori că această autoritate și-ar fi însușit afirmațiile ministrului.

Mai mult, împrejurarea că declarația ministrului a fost afișată pe pagina electronică a MAE nu poate fi considerată ca o însușire/susținere de către MAE a declarației ministrului, *din moment ce, afirmațiile litigioase au fost citate cu ghilimele, ceea ce are valoarea de disociere, de marcarea a apartenenței afirmațiilor respective, exclusiv celui care le-a făcut.*

În consecință, față de cele mai sus expuse, Curtea va respinge ca neîntemeiată acțiunea formulată de asociațiile reclamante menținând ca legală și temeinică hotărârea atacată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge acțiunea formulată de reclamantele ASOCIAȚIA ACCEPT cu sediul în București, str. Lirei nr. 10, sector 2, , ASOCIAȚIA ALIANȚA CIVICĂ A ROMILOR DIN ROMÂNIA, cu sediul în str. Maria Rosetti nr. 34, et.2, ap.6, sector 2, ASOCIAȚIA CULTURALĂ INDEPENDENTĂ LIGA PRO EUROPA, cu sediul în Târgu Mureș, str. Piața Trandafirilor nr. 5, et.3, județ Mureș, FUNDAȚIA CENTRUL DE RESURSE JURIDICE, cu sediul în str. Arcului nr. 19, sector 2, FUNDAȚIA CENTRUL EUROREGIONAL PENTRU INIȚIATIVE PUBLICE, cu sediul în Calea Rahovei, nr. 352, bl.20A, sc.2, ap.78, sector 5, ROMANI CRISS - CENTRUL ROMILOR PENTRU INTERVENȚIE SOCIALĂ ȘI STUDII - str. Răspântiilor nr. 11, sector 2 București, , în contradictoriu cu pârâtul CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII, cu sediul str. Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, sector 1 București , ca fiind neîntemeiată.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, azi, 28.11.2011.

PREȘEDINTE
CÎRJAN RALUCA MARIA

GREFIER
MIHU LUCREȚIA

